

Arrest

nr. 296 744 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2023 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 17 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in België in.

Op 16 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarbij toepassing wordt gemaakt van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en wordt geoordeeld dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen.

De verzoekende partij dient op 30 augustus 2023 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

Op 19 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : W.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 07.08.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 16.08.2023, met een termijn van 10 dagen. Het op 26.08.2023 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat Kroatië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 16.08.2023.

Dhr. W. verklaart tijdens zijn hoorrecht van 19.10.2023 dat hij zich hier wenst te vestigen omdat hij hier een nonkel heeft. Daarenboven zou hij niet kunnen terugkeren omdat hij mishandeld werd in Kroatië. Hij verklaart evenwel niet nader welke handelingen de Kroatische overheden precies gesteld zouden hebben, noch door wie hij daar dan mishandeld werd.

Zoals reeds gestipuleerd werd in zijn bijlage 26quater (dd. 16.08.2023), benadrukken we nogmaals dat in de Verordening (EU) 604/2013 de criteria en de mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. De persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Bovendien ondertekende Kroatië de Conventie van Genève van 1951 en zijn zij partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Daarnaast kon dhr. W., indien hij van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Kroatische instanties, een klacht indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Verder wensen we er ook op te wijzen dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen, hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Daarnaast verklaart dhr. W. dat hij last zou hebben ter hoogte van zijn appendix. De betrokkene heeft daar een litteken en hij zou er kloppende pijn ervaren. Voornamelijk wanneer hij veel loopt, zou het pijn doen. Dhr. W. legt evenwel geen bewijzen voor om zijn verklaringen te staven. Er zitten in zijn administratief dossier tevens geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de Kroatië en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 16.08.2023. Dhr. W. verklaart tijdens zijn hoorrecht van 19.10.2023 dat hij een oom heeft genaamd M. A. waarmee hij zou samenwonen. Zijn oom is overigens in het bezit van een B-kaart (geldig tot 16.09.2026). In dit opzicht wensen wij op te merken dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige familieleden. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan hierom niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

Samen met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid diende de verzoekende partij ook een vordering in houdende het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op de versnelde behandeling van de op 30 augustus 2023 ingediende vordering tot schorsing tegen de zogenaamde bijlage 26quater van 16 augustus 2023.

De Raad heeft de voormelde vordering tot schorsing verworpen bij arrest nr. 296 730 van 8 november 2023.

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Uiteenzetting van het middel

De volgende schendingen worden aangevoerd:

- “- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Schending van het non-refoulementsbeginnsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 17 (materiële opvang en gezondheidszorg) en 18 (materiële opvangvoorzieningen), en 19 (gezondheidszorg) van de Opvang-richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);*
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginnsel.”*

De verzoekende partij geeft eerst de geschonden geachte bepalingen weer en geeft hierover een theoretische uiteenzetting, vat vervolgens de motieven van de bestreden beslissing samen en stelt dat deze niet kunnen overtuigen.

2.2.2. Beoordeling

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat reeds werd gemaakt in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2023

In de mate dat de motieven uit die beslissing worden hernomen dan wel samengevat, en de verzoekende partij de middelen herneemt die zij had aangevoerd in het kader van haar vordering tegen deze beslissing, kan worden verwezen naar het arrest nr. 296 730 van 8 november 2023. Daarin wordt in essentie geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpprocedure, en dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, of daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

De verzoekende partij viseert het volgende motief uit de thans bestreden beslissing:

“Daarnaast verklaart dhr. W. dat hij last zou hebben ter hoogte van zijn appendix. De betrokkene heeft daar een litteken en hij zou er kloppende pijn ervaren. Voornamelijk wanneer hij veel loopt, zou het pijn doen. Dhr. W. legt evenwel geen bewijzen voor om zijn verklaringen te staven. Er zitten in zijn administratief dossier tevens geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van

artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de Kroatië en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.”

Zij stelt hierover het volgende:

“Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij zichtbare littekens heeft, kan zij niet ernstig voorhouden dat verzoekende [partij] geen verwondingen heeft opgelopen die haar littekens gaf. Deze littekens zijn het begin van bewijs van haar problemen maar doordat verwerende partij haar geen opvang met brood, bed, bad en medische verzorging gaf kon zij niet naar de dokter gaan voor zorg en medische attesten. Het gebrek aan medische attesten is met andere woorden door verwerende partij zelf bewerkstelligd.”

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij op de vraag of zij een ziekte heeft die hem belemmert naar Kroatië te reizen, antwoordde als volgt:

“Ja. Ik heb een probleem met mijn appendix. Ik heb er een kloppende pijn in. Wanneer ik te veel loop heb ik er pijn in.”

In het licht van het gegeven dat de verzoekende partij in het kader van zijn zogenaamde Dublingehoor op 19 juli 2023 nog had aangegeven geen gezondheidsproblemen te hebben is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van haar te verwachten dat zij medische documenten zou voorleggen die haar beweringen omtrent haar pijn enigszins zouden kunnen ondersteunen. De verzoekende partij blijft tot op heden op dat vlak in gebreke. Zij stelt dan wel dat dit aan de verwerende partij zelf te wijten is, omdat deze haar geen opvang en medische verzorging heeft gegeven, maar uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij in België bij haar legaal in België verblijvende oom heeft gewoond en de Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat zij zich vruchteloos tot de verwerende partij zou hebben gewend om toegang te krijgen tot medische zorgen. Evenmin toont zij aan dat zij in die omstandigheden geen enkele andere mogelijkheid zou hebben gehad om een arts te raadplegen. Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat de littekens niet worden ontkend en zij het bewijs zijn van haar problemen, ziet de Raad niet in waar zij naartoe wil met deze vage bewering in het licht van haar eerder afgelegde verklaringen.

Wat er ook van zij: inzake de beslissing tot weigering van verblijf was al vastgesteld dat de Kroatische autoriteiten garanties hadden verleend inzake de toegang tot gezondheidszorg, en verder laat de verzoekende partij de motivering dat de hoge drempel van artikel 3 in het geval van medische aandoeningen niet is bereikt, volstrekt ongemoeid. Ter herinnering kan worden verwezen naar wat de Raad in zijn arrest nr. 296 730 van 8 november 2023 heeft gesteld, met name dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het betreft alleen situaties die de verwijdering inhouden van een ernstig zieke vreemdeling waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Het is duidelijk dat de verzoekende partij niet aanvoert, noch kan redelijkerwijs uit de gegevens van het dossier worden afgeleid dat zij in geval van overdracht aan Kroatië zal worden blootgesteld aan zulk een situatie.

De verzoekende partij betoogt verder dat ten onrechte wordt gesteld dat zij niet concreet aangaf door wie en hoe zij zou zijn mishandeld. Zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij bezwaar had geuit tegen de overdracht naar Kroatië onder meer omdat de politie zich jegens haar agressief opstelde en sloeg.

De Raad stelt vast dat in het kader van het gehoor dat aan de thans bestreden beslissing is voorafgegaan de verzoekende partij de vraag werd gesteld om welke redenen zij niet terugkeerde. Zij antwoordde daarop: "Ik werd er mishandeld". Uitgaande van deze verklaringen klopt het dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij hierover vaag is gebleven en niet heeft verklaard welke handelingen de Kroatische overheden precies zouden hebben gesteld, noch door wie zij er mishandeld werd. De verzoekende partij kan echter evenzeer worden gevolgd waar zij stelt dat zij reeds had verklaard bezwaar te hebben tegen haar overdracht naar Kroatië omdat asielzoekers er geen waarde hebben en in het bijzonder omdat zij in het open centrum telkens door de politie naar binnen werd gestuurd en zij niet kon rondwandelen, en dat de politie zich jegens haar agressief opstelde en sloeg. De Raad stelt in het bijzonder vast dat de verzoekende partij de agressie van de politie had gesitueerd op het moment dat hij werd opgepakt. Over deze verklaring heeft de verwerende partij uitgebreid gemotiveerd in de bijlage 26quater, en de Raad heeft in het arrest nr. 296 730 geoordeeld dat deze motivering noch onwettig, noch onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Aangezien het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij door de verzoekende partij werd onderzocht alvorens de terugleidingsbeslissing werd genomen, kan de verzoekende partij geen belang doen gelden bij haar grief dat zij wel degelijk had verklaard van wie het geweld was uitgegaan. Met betrekking tot het daarbij aansluitende motief dat de verzoekende partij de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de bevoegde instanties, moet worden vastgesteld dat dit motief en het middel dat ertegen is gericht herhalingen zijn van wat reeds in het kader van de bijlage 26quater werd gesteld, zodat ter zake kan worden verwezen naar het meervermelde arrest 296 730.

De verzoekende partij verzet zich ook tegen het oordeel volgens hetwelk haar raadsman haar kan vertegenwoordigen in lopende zaken en stelt dat de uitvoering van de bestreden beslissing en de bijlage 26quater het actueel belang doet verloren gaan.

De raadsman van de verzoekende partij heeft een vordering ingediend met het oog op de versnelde behandeling van de hangende vordering tot schorsing inzake de bijlage 26quater en de Raad heeft zich in het arrest nr. 296 730 over deze vordering gebogen vooraleer de verzoekende partij middels de bestreden beslissing gedwongen wordt overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. De grieven zijn beoordeeld. Derhalve kan niet worden ingezien welk belang de verzoekende partij heeft bij haar argument.

Waar de verzoekende partij, tot slot, nog in algemene termen de schending aanvoert van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, kan worden herhaald wat reeds in het arrest nr. 296 730 werd gesteld, met name dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dat de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming die wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, niet valt onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn zodat zij zich niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken ,

mevr. S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

A. WIJNANTS